

Liël Braitman: 'Mijn vader is een engel' Een kind over de dood van haar vader. Uitgeverij Miramah-house, Vaals 2008. ISBN 9789078612063 (Kind en ouders/ Kanker/ ED/PO/1) Zie ook: <http://www.miramah-house.com>

Soort boek/ziekte/stijl: Ervaringsverhaal van Liël Braitman die op vier-jarige leeftijd haar vader verloor. Haar moeder schreef op papiertjes wat zij op verschillende momenten vertelde, verzamelde ze en maakte er dit boek van. Met enkele tekeningen in kleur en zwart-witfoto's van Liël.

Over de auteur: Liël was negen jaar toen haar boek op 1 november 2008 werd gepresenteerd in Museum Catharijne convent in Utrecht. Over haar boek zegt ze: "Mam, het is maar een klein boekje, maar mijn diepste gevoelens staan erin."

Korte beschrijving: Liël Braitman is net vier jaar als haar vader sterft. Liël kan nog niet schrijven, maar ze spreekt spontaan over haar dode papa Dave, vaak op onverwachte momenten. Ze was er vol van, droomde van hem, miste hem had verdriet. Haar moeder schreef haar uitspraken op in de vijf jaar die volgden. Zo werd dit boek geboren. Middenin het leven van alledag, voor het stoplicht en tijdens het tandenpoetsen, doet ze haar wonderlijke, grappige en ontroerende uitspraken over het leven en de dood. En midden in datzelfde leven noteert en dateert haar moeder die woorden op allerlei papiertjes die dit boek zijn geworden. Ze gaan over de pijn en het missen, het onbegrijpelijke mysterie van de dood, maar ook de 'ontmoetingen' met haar vader in haar dromen. Liël vertelt hoe ze zonder haar vader doorleeft. Hoe ze ieder jaar in januari haar hoofd leegmaakt voor andere dingen, maar de dingen van haar vader er in houdt. Een boek om voor te lezen, of samen te lezen, voor grote en kleine mensen die een dierbare hebben verloren.

Citaten: Flaptekst voor: Hoi papa, jammer dat je in de hemel ligt. Ik vind het niet zo leuk dat je dood was gegaan. Af en toe ben ik verdrietig, dat voel ik aan mijn tranen, dan zijn ze warm. Als je huilt dan gaat het water eruit dat je gedronken hebt.
31 maart 2005

Flaptekst achter: Middenin in de nacht word ik wakker en dan is mijn vader een engel. -Hoe ziet hij eruit? Hetzelfde, alleen echt veel mooier. Je hebt zo het gevoel dat je vliegt als je bij hem bent. 22 mei 2008

Recensies: (NBD|Biblion recensie) T. van Oirschot-Sparla: 'Jonge kinderen kunnen heftig ervaren als een van hun ouders sterft. Zo ook Liël, vier jaar oud. (...) De opmerkingen van het kind breken je soms het hart. De moeder noteert vijf jaar lang en publiceert tenslotte het boekje met Liëls toestemming, 'voor later als ik groot ben, he mama?' In wat het kleine meisje zo af en toe vertelt, heeft ze contact met haar vader, is ze boos op God en op de dokters, die juist haar vader lieten doodgaan. Maar wat vooral treft, is dat duidelijker dan uit welk ander boek blijkt, dat ook kinderen heel gevoelig zijn voor het feit, dat anderen (in dit geval mede-kinderen!) al zo vlug genoeg hebben van het praten door een nabestaande (in dit geval Liël) over het erge verlies. (...)'

Extra:, Yvonne Stikkelbroek en Mariken Spuij / Universiteit Utrecht Psychologen gespecialiseerd in rouw- en verliesverwerking bij kinderen en jongeren, over dit boek: 'Soms is dit boek aangrijpend, soms grappig en aandoenlijk en dan weer ontroerend. De lezer zal het meestal niet in één keer uitlezen, daarvoor zijn de teksten en de tekeningen te intens. Het boek is daarmee wat rouwen vaak is; het vormt een gedetailleerde afspiegeling van de golfbewegingen die in een verliesverwerkingsproces waar te nemen zijn.'